

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12.

Den 15de Marts 1890.

39te Aargang.

Tale af Præsident George W. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltstaden, den 20de Oktober 1889.

Seg vil læse en Del af det 11te Kapitel af Pauli Brev til Hebræerne:

„Men Troen er en Bestandighed i det, som haabes, en fast Overbevisning om det, som ikke sees.

Ved den fik de Gamle godt Vidnesbyrd.

Ved Tro forstaa vi, at Verden er bleven beredt ved Guds Ord, saa at de Ting, som sees, ere blevne af dem, der ikke vare tilshyne.

Formedelst Tro offrede Abel Gud et bedre Offer end Cain, og for den fik han det Vidnesbyrd, at han var retfærdig, idet Gud bevidnede sit Velbehag i hans Gaver; og ved den taler han endnu, alligevel han er død.

Formedelst Tro blev Enoch borttagen, at han ikke skulde se Døden, og blev ikke funden efterdi Gud havde taget ham bort; thi før han blev borttagen, havde han det Vidnesbyrd, at han behagede Gud.

Men uden Tro er det umuligt at behage ham; thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han

er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham.

Formedelst Tro var det, at Noa, advaret af Gud om det, som endnu ikke jaaes, frygtede Gud, og beredte Arken, til sit Huses Frelse; ved den fordømte han Verden, og blev Arving til Retfærdigheden af Troen.

Formedelst Tro var Abraham lydig, der han blev kaldet, i at udgaa til det Sted, som han skulde tage i Arv; og han gik ud, dog han ikke vidste, hvor han kom.

Formedelst Tro opholdt han sig i Forjættelsens Land, som i et fremmed, boende ude i Bauluner med Izaak og Jakob, som vare Medarvinger til samme Forjættelse; thi han forbente den Stad, som har Grundvold, hvis Bygmester og Forarbejder er Gud.

Formedelst Tro fik Sara Kraft til at undfange, og fødte over hendes Alders Tid; thi hun agtede ham at være trofast, som havde lovet det.“

Paulus fortsætter saaledes, som beskrevet i efterfølgende Vers, og nævner

mange Ting, som ere blevne udforte formedelst Tro, og derefter siger han:

„Dog hvi skal jeg tale mere? Tiden vilde jo fattes mig, hvis jeg fortalte om Gideon, om Barak, og Samson og Jetha, om David og Samuel og Profeterne, hvilke formedelst-Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Lovers Mund, slutte Jhdens Kraft, undsljede Sværdets Dd, bleve stærke efter Skrobelighed, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Lejre til at vige.

Kvinderne fik deres Dode igjen, opstodne; Andre bleve udspilede til Pinjel, og toge ikke mod Befrielse, at de maatte erholde en herligere Opstandelse.

Andre prøvede Bespottelser og Hudstrygelse, tilmed Lænker og Fængsel; de bleve stenede, gennemsjaugede, fristede, henrettede med Sværd, gif omkring i Faare- og Gedeskind, lidende Mangel, betrængte, mishandlede (dem var Verden ikke værd), omvankende i Ørkener, paa Bjerge og i Jordens Huler og Kloster.

Og disse alle, enddog de havde Vidnesbyrd for deres Tro, naaede ikke Forjættelsen, efterdi Gud havde udseet noget Bedre for os, at de ikke skulde fuldkommes uden os.“

Hele Kapitlet er indholdsrigt, hvilket er Tilfældet med alle de hellige Skrifter, da de indeholde Guds Ord. Dette Kapitel giver os en tydelig Forklaring om hvad som kan blive udfort ved Tro. Jeg har ved enkelte Lejligheder kommet til den Tanke, at nogle af de Sidste-Dages Hellige ikke vurdere Troens Kraft, som de burde gjøre, men at de tænke saaledes: at om visse Forudsigelser, ifølge deres Anskuelse, fra et naturligt Standpunkt, ikke synes at ville blive opfyldte, saa er det ikke værd at forvente Opfyldelsen deraf. Med andre Ord: Der eksisterer blandt os en alt

for stor Tilbøjelighed til at lade de nærværende Forhold have Indflydelse paa vort Sind, istedetfor at øve Tro. Jeg har hørt at der er nogle af de Hellige, som ere modfaldne formedelst de Forhold som nu trykke os, og ere tilbøjelige til kun at se paa den mørke Side — at forvente en Ulykke, samt at forestille sig at noget helt vanskeligt vil indtræffe, og at det er umuligt for os at undgaa det, og derfor aldeles unødvendigt at gjøre nogle Anstrængelser i saa Henseende.

Jeg veed ikke hvor almen denne Følelse er. Jeg har ikke personlig modt Noget, som har udtalt sig i denne Retning, muligvis begrundet paa at jeg ikke har kommet i Berørelse med dem som nærer saadanne Tanker, eller om de have nærret dem, have de dog ikke hyttret sig til mig desangaaende. Men jeg har dog ofte hørt, at saadanne Følelser eksisterer blandt de Hellige.

Mine Brodrene og Søstre! Jeg ønsker at sige Eder, at dette Værk, fra dets Begyndelse og indtil nu, har modt med Alt, som Menneſter ville kalde naturligt; det vil sige at Udfaldet har ikke blevet i Overensstemmelse med Menneſters Mening eller Opfattelse desangaaende. Om de Sidste-Dages Hellige havde i Begyndelsen troet, hvad som, af Verdens Menneſter, blev sagt angaaende denne Kirke og Evangeliets Fortyndelse, vilde de have forholdt sig helt stille og underkastet sig den Undergang som fra et naturligt Standpunkt syntes at vente dette Værk. Men det var ikke Manden af ham, som Gud udvalgte til at lægge Grundvolden for dette Værk — Profeten Josef Smith. Det var ikke Manden af de som vare forenede, med ham i dets Grundlægning. De vare fulde af Tro. Jeg har hørt det bevidnet af dem som vare nærværende,

naar denne Kirke ikke havde flere Tilhængere end som kunde rummes i et lille Værelse, at de Eldeste allerede da med Bestemthed forudsigde om det som vi nu se. De forudsigde ved Profetiens Aand, som Herren udgød over dem, Udviklingen og Fremgangen af dette Værk og de store og mægtige Følger af Evangeliets Forkyndelse til Jordens Indvaanere. Noget større Bevis kan ikke fordres angaaende Josef Smiths Mission og hans profetiske Kaldelse end de Forudsigelser, som han i Kirkens tidligste Dage udtalte om dette Værks Fremtid.

Længe forend nogen Lærdom angaaende Indsamlingen var kjendt, endmindre forkyndt som en Troesartikel, hentydede Profeten Josef Smith dertil, som man vil finde ved noje at betragte de Aabenbaringer som han erholdt. De tyde paa at Guds Folk ville blive indsamlede fra langt fraliggende Lande, og at Zion derved ville blive opbygget paa Jorden.

Han forkyndte for Folket paa det tydeligste angaaende disse Ting, og de som havde Tro fortroste sig derpaa. Lagtet de Hellige vare overfaldne af Pøbelen, og deres Gjendele vare blevne dem fratagne, deres Huse lagte i Aske, deres Ager og Haver ødelagte, deres Kvæg dræbte, og de selv vare blevne drevne fra deres Besiddelser, saa tabte de dog aldrig af Sigte de Profetier, som vare blevne dem forkyndte, angaaende dette Værks Fremtid. De vare under alle deres Lidelser urokkelige i deres Tro. Naar de paa den koldeste Aarstid vare blevne uddrevne fra Missouri, blottet for Alt som kunde gjøre Livet behageligt, ja, til og med det Nødvendige for Livets Ophold, saa erindrede de dog hvad Herren havde lovet sit Folk, og de troede da, ligesaa meget som vi nu med al vor Erfarenhed, tro,

at Guds Rige og Kirke vilde tiltage i Antal og Styrke og i Alt, som vilde befordre dets Fremgang, indtil at Gud ved sit Folk ville have udført alle sine Hensigter og Alt, som han havde forudsagt ved sine hellige Profeters Mund.

Der vare visjelig Nogle som ikke havde en jaadan Tro. De vaklede og tvivlede og de faldt ved Bejen, og tabte deres Tro. De bleve forstrækkede over den alvorlige Modstand, som de mødte og de Trusler som bleve gjorde imod dem. De frygtede for disse Trusler og i Modgangens Time faldt de fra Troen og forlod Kirken, formedelt de ikke troede, at Guds Vøster vilde blive opfyldte. Men de som havde Tro paa Gud og hans Forjættelser, de vaklede ikke. Pøbelhobe omringede dem, truede deres Liv og søgte at udrydde dem, men de vedbleve at vandre paa den Vej, som var dem udpeget, fortroste paa den Gud som havde skabt dem, og hvis Ord de vare overbevidste om ikke kunde fejle. De vare forvisjede om at hans Ord ville blive opfyldte og de fortroste sig derpaa.

Saaledes forholdt det sig, naar de Hellige bosatte sig i Illinois. De havde Banskkeligheder at stride med, som syntes næsten uoverkommelige. De havde til at doje Fattigdom og Sygdom, men de Troende frygtede ikke. De erholdt deres Styrke i Guds Forjættelser givne til dem. De vare formedelt det Vidnesbyrd som de havde erholdt — den Helligaands Vidnesbyrd — forvisjede at om de forbleve trofaste, om de holdt sig til Sandheden og forbleve standhaftige i Opfyldelsen af deres Pligter, saa vilde Herren til det yderste opfylde hvad han havde lovet. Og naar Profeten Josef Smith og hans elskede Broder bleve myrdede, af grumme Pøbelhænder, og det syntes at se ud

som om Guds Løfter angaaende Zion ikke vilde blive opfyldte, men at Kirken, da uden en Leder, vilde blive opløst, saa finde vi, at de trofaste Hellige i den mørke Prøvelsens Time, dog fortrøstede sig paa Herrens Løfter. De kunde ikke med deres naturlige Øjne se, eller med deres Forstand fatte, hvad Følgerne vilde blive, men alligevel øvede de Tro til Gud, at han, som havde grundlagt dette Værk, og som havde indtil den Tid draget Omsorg for det, ogsaa fremdeles vilde beskytte og vaage over det, og føre det fremad, indtil det vilde naa den høje Bestemmelse som Herren havde sagt at det skal indtage.

Efterat Gud havde oprejst en anden Leder og tilkjendegivet sin Kraft for Folket, for at vise, at om en Leder havde blevet borttaget, var han dog mægtig til at inspirere en anden Mand til at indtage den Plads, som formedelst Josefus grumme Martyrdom var bleven ledig. Og naar Pobelhobe atter samlede sig for at omringe de Hellige, og en total Udrøddelse syntes at møde dem, da viste det samme Forhold sig som i Misjouri — de Trofaste betvivlede ingenlunde Udfaldet. Men der vare Nogle som ikke havde Tro — som ikke havde levet saa, at de for dem selv havde bevaret den levende Tro, som kommer fra Gud. De lod sig skræmme af Tjendernes Trusler og trak sig til bage fra Kirken og forlød den til den Skjæbne, som efter deres Anstuelse syntes at være uundgaelig. De rejste til forskjellige Steder. Byerne langs Mississippifloden, vare da næsten udlukkende befolkede af Saadanne, som engang havde været Sidste-Dages Hellige, og deres Børn. Men der var en stærk Pshalan, uagtet saa i Antal, som aldrig for et Øjeblik betvivlede Fremgangen af Guds Værk. De vare overbevidste om, formedelst det Vidnesbyrd, som

Herren havde givet dem, at hvad end vilde indtræffe, Guds Rige og Kirke vilde dog rulle frem i stor Magt og vilde endnu, ligesom beskrevet af Profeten Daniel, opfylde den hele Jord.

De af os som kunne erindre naar vi vare nødsjagede til at overgive Nauvoo, naar Vinteren var saa streng at Tjen byggede en Bro over Mississippifloden, hvorpaa de første Bogne bragte Pionererne over til Iowa, paa den anden Side, veed hvor mørke Skyer, det dengang hang over de Hellige, naar Pobelene atter omringede de ydre Settlementer og truede at tilintetgjøre os og Alt hvad vi vare i Besiddelse af, om de Hellige ikke vilde overgive det som de formedelst Guds Betsignelse havde erhvervet sig. Det var en Prøvelsens Tid for de Hellige. Vi kunne ogsaa erindre, hvor fylde af Haab og Mod de Sidste-Dages Hellige vare under disse prøvende Omstændigheder. Ordet kom til dem at begive sig over Mississippifloden og siden vandre ud til en ukjendt Ørken, for at begive sig til — ingen viste hvorhen. Californien var omtalt, som dengang indbefattede hele Landstrækningen fra Klippebjergene og lige til Stillehavet; men hvem kjendte noget til Californien? Hvem kjendte noget til Besværlighederne som Rejsten dertil ville medføre, eller om de Farer, som man vilde blive udsat for og som man muligvis ville komme til at udstaa? Hvem havde noget Kundskab om Landet, som man havde til at rejse igennem? De Sidste-Dages Hellige gif ligesom Paulus beskriver at Abraham gjorde, naar han forlød sit Fødeland og ifølge Herrens Befaling gif, men ikke viste hvor, til et Land, som Gud havde beredt for ham, og som han havde lovet ham og hans Efterkommere til en evig Arv. I de Helliges Erfarenhed var det ikke blot en Abraham,

men det var et helt Folk, som særdeles i Orkenen, uroffelig i deres Tro, uden Frygt for ukjendte Farer, som Vandringen i Orkenen maatte bringe; uden Frygt for Fremtiden, endstjøndt de ikke havde Proviant for mere end nogle faa Uger og heller ikke tilstrækkelig med Klæder og Befordringsmidler. De Sidste-Dages Helliges Tro blev ikke roffket ved disse Omstændigheder. Det var deres Tro til Gud, som opholdt deres Mod.

Vi hører nu ofte Udtalelser om, hvor ubetydelig en Sag det var at komme her til dette Land, og at Rejsen over Sletterne var en Ubetydelighed. Det er visjelig jaaledes nu. Der jordes ikke megen Anstrængelse til at træde ind i en Jernbanevogn i Burlington, Iowa, (hvilket ikke ligger langt fra det Sted, hvorfra vi begyndte vor Rejse) og siden, med Undtagelse af Ombytning af Bognene i Omaha, helt mageligt hvile sig paa de bekvemme Sæder i Jernbanekupeerne. Det er en meget let og behagelig Rejse. Men paa den Tid, om hvilken jeg taler, var Omstændighederne ganske anderledes. Intet var da kjendt om disse Dale. Jeg taler af Erfarenhed, formedelst jeg, stjont ganske ung, kom over Sletterne med et af de første Pionerselskaber og jeg veed hvilken Uvidenhed der eksisterede i de forskjellige Lejre, angaaende Landets Bestaaffenhed og Rejsens Bestemmelse. Alt var beroet paa Tro efter vi forlod Nauvoo. De Hellige særdeles fremad, men de havde ingen Anelse om hvorhen, kun at de vandrede mod Vest. De vare ledede, som de ogsaa troede, af Guds Tjenere, og de nærede ikke den mindste Tvivl om hvad Resultatet vilde blive. De vare overbevidste om, formedelst Guds Lands Vidnesbyrd, at de vare Guds Folk og at han ville lede Alt til det Bedste. Saadan var

den Følelse, som fulgte og hvilede over dem, under deres Færden mod det ukjendte Maal. De første Selskaber jendte visjelig Kureer tilbage, for at underrette efterfølgende Selskaber om deres Opdagelser. Efterretningerne vare dog ikke meget opmuntrende, med Hensyn til Landets Udseende, og Jordbundens og Klimaets Bestaaffenhed, eller om Udsigterne for Fremtiden. Men de, som øvede Tro, betvivlede dog aldrig Herrens Løfter. Efterat den første Vinter var overstaaet og Sæden begyndte at spire frem og give Haab om Muligheden af en Høst, saa kom store Sværmer af Græshopper, som i en eneste Nat ødelagde Sæden paa store Strækninger og efterlod Marken ligejaa bar som det indvendige af min Haand. Udsigterne bleve jaaledes overmaade mørke naar Græshopperne kom, thi der var knapt nok Proviant til at uddele halve Rationer til Folket her i Byen og Omegn. Men blev Folket vaklende i Troen ved dette? Om der eksisterede nogen saadan Følelse blandt dem, saa hørte jeg aldrig noget derom. Det er sandt, at jeg ikke paa den Tid havde nogen Familiefaders Pligter at udfylde, men jeg erindrer dog meget vel, formedelst min Dngang med de Hellige, at deres Tro forblev uroffelig, og at de ikke forventede nogen Ulykke at indtræffe, som en Følge af disse glubste Insekter fortærede deres spirende Grøde. Og denne deres Tro blev kronet med Bessignelse. Den Almægtige, paa en højt mærkværdig Maade, jendte store Flokke af Naager, som kom i Hundredevis og fortærede Græshopperne. Naar vi Mandag Morgen gif ud til vort Arbejde, efterat have været fraværende fra Markerne om Søndagen (Folket samlede om Søndagen inden Murene til Andagt), saa fandt vi langs ad Groftkanterne smaa Dnnger af døde Græshopper, som

Maagerne havde udspyhet. Maagerne havde spist saa meget de kunde og saa udspyhet dem, hvorefter de atter spiste saa meget de kunde og udspyede ogsaa dem, og saa fremdeles, saa at disse smaa Dyrger saaes overalt langs Grøstkanterne, hvor Græshopperne vare mest talrige. Og saaledes fortsatte Maagerne indtil at alle Græshopperne vare opspiste, hvorefter alle Maagerne forsvandt.

Jeg hentyder til denne Tildragelse, formedelst det var en Prøvelsens Tid. Det syntes som om de Helliges Skjæbne beroede paa den Sommers Høst. Pioneerne havde gaaet tilbage til Winter Kvarteret, hvor flere tusinde Hellige opholdt sig, som forventede at komme til denne Dal, og her vare de saa som allerede var ankommet. Alle disse stode paa den tilkommende Høst. Om den havde slaet fejl, saa kunne vi tænke os hvad Følgerne vilde have blevet, men den slog ikke fejl. Dog blev Folkets Tro prøvet, ja prøvet til det yderste, men Gud kom i Nødens Stund til Redning for sine Børn. Naar Menneskers Magt ikke kunde hjælpe, saa sendte den Almægtige Himlens Fugle de Hellige til Hjælp. Ddelæggeren blev overvunden og Folket frelst fra Undergang. Ved denne Begivenhed erholdt de Hellige et nyt Bevis om Guds Omjorg for dem, samt Følgen af at øve en uroffelig Tro paa ham.

Jeg kunde nævne mange Tildragelser som have indtruffet siden den Tid, som Bevis for de Sidste-Dages Hellige, som her ere forsamlede, paa, at Tro er et meget vigtigt Princip af Religion. Der har aldrig blevet noget udført, uden at det har fordret Tro til at udføre det. De Ældste, som, naar de forkynde Evangeliet, have forenet Virksomhed med Standhaftighed og Tro have altid blevet kronet med Fremgang. Omend Folket, i det Distrikt, hvor de have virket,

have været uimodtagelige for Evangeliet, saa have dog de, som have øvet Tro paa Gud og arbejdet med Energi, overvundet alle de Hindringer, som have kommet i deres Vej. Det vilde muligvis undertiden synes som om Vejen var aldeles spærret og at det vilde være umuligt at overvinde det som hindrede. Men om en Ældste, som møder saadanne Hindringer er standhaftig, om han er fuld af Tro, saa vil han finde, at for ethvert Skridt han tager fremad, saa bliver Vejen mere aaben; Besværlighederne forsvinde og Vejen bliver jævner, og han gaar sejrende fremad, om han kun er standhaftig. Alle som have været paa Mission, har uden Tvivl en Erfarenhed af denne Slags. Jeg kunde, om det var passende, fra min egen Erfaring give mange Beviser for Troens Kraft, naar det ved forskjellige Omstændigheder har forekommet som om det var aldeles umuligt at udføre visse Ting, og dog formedelst Standhaftighed og Tro, samt Tillid til Gud, at han haver Magt til at sende Hjælp og Befrielse til dem, som søge derefter, har Alt blevet udført som kunde ønskes og Fremgang har blevet Følgen af vore Foretagender. Dette Folks Historie fra Begyndelsen og indtil nu, er et Vidnesbyrd om den herlige Værdom, hvorom Paulus saa skjønt yttre sig i det Kapitel som jeg læste. Jeg ved, at Tusinder af dem, som i denne Eftermiddag lytter til min Røst have i deres Liv erfaret hvad jeg har omtalt, og om de havde Anledning til at tale, saa vilde de bekræfte hvad jeg har søgt, at fremholde.

De af Eder, som have hørt Evangeliet i fremmede Lande; de af Eder som ere samlede hertil fra Jordens Nationer; de af Eder, som have udgaaet som Missionærer til fremmede Lande; de af Eder, som have boet i

dette Land, og som have haft Besvær-
ligheder at stride med, hvilke have
været forenede med vor Bøjsættelse i disse
Dale, kunne ogsaa bevidne om Troens
Kraft. I have alle erfaret den i en
større eller mindre Grad, og om, som
jeg sagde, Anledning kunde blive givet
til Alle, saa kunde Tusinder af Vid-
nesbyrd erholdes, der vilde bekræfte
Sandheden af dette: at Gud paa en
forunderlig Maade har hjulpet Alle og
Enhver af Eder. I have seet og er-
faret hans Magt. Han har dygtiggjort
Eder til at udføre Ting som under-
tiden for vort naturlige Øje, synes at
have været helt umulig at udføre. Er
det ikke saaledes? Jeg veed at det
er. Derfor, naar jeg taler til Eder
om disse Ting, saa taler jeg ikke til et
Folk, der ikke har haft nogen Erfaring
i saa Henseende, eller som ere nød-
sagede til at tro, formedelst mine Ord.
Det er ingen Teori, men det er en
praktisk Kundskab, som vi have derom.
Enhver af os, ja endog vore Børn
veed, at der er en Kraft i Tro, som
gjør det muligt at udføre meget som
for det naturlige Øje synes aldeles
umuligt.

Da vi nu have en saadan Erfaring,
kan der saa være Nogen af os, som
kan hengive sig til Mismod og som
kan blive modfalden formedelst at Ud-
sigterne undertiden ikke ere saa gunstige,
som de kunde være? Jeg nærer større
Frygt for en saadan Følelse iblandt
de Hellige, end for noget andet, med
Undtagelse af virkelig Dværgelse.
Naar jeg hører at de Sidste-Dages
Hellige blive ligegyldige og tænker at,
uagtet alle deres Anstrængelser, vanske-
lige Forhold ville indtræffe, da bliver
jeg Hjertesyg, jeg foler mig fristet til
at blive nedslaaet i mit Sind, at tabe
Haabet, formedelst jeg veed, at naar
saadanne Følelser ere de herskende da

ere vi overvundne; Satan har da
naaet sit Maal, og vi kunne ikke udføre
det som Gud har bestemt for os at
udføre. Naar vi have tabt vor Tro
og vort Haab, da indtage vi en meget
vanskelig Stilling og kunde med Lethed
blive overvundne af vore Fjender. De
søge at indstykke en saadan Følelse hos
Eder. De søge at indgyde Mismod i
Eders Hjerter. De vilde ønske at fra-
røve Eder alt Haab og i dets Sted
indstykke Tvivl. Intet kan bedre stemme
overens med Satans Planer. Intet
vilde give hans Allierede og Efter-
følgere større Haab om Sejr, end at se
Eder tabe Tro og i dets Sted nære
Frygt, Tvivl og Mismod. Jeg veed
at alle saadanne Forsøg ikke ere af
Gud. Jeg veed at det Individ, som
giver efter for saadanne Følelser, har
ikke Guds Aand boende i sin Sjæl.
Omend Millioner modstride os, ja, om
endog hele Verden vilde forene sig
imod os, saa tilkommer det os dog ikke
at blive mismodige, tvivlende eller at
opgive Haabet. Det vilde være mod-
stridende Guds Vilje angaaende dette
Værk, og jeg advarer Eder alle imod
en saadan Tilstand. Vort jag saadanne
Følelser fra Eders Hjerter; thi om I
ikke gjør det, saa vil Satan vinde Magt
over Eder, og I ville tabe Eders Tro
— den Tro, som burde være ligesaa
stærk og urokkelig som Himlen. Vi
ere kaldede til at udføre et uhyre stort
Arbejde paa Jorden, og om vi blive
modfaldne ved enhver lille Hindring,
som kommer i vor Vej, saa vise vi os
derved uværdige til den Tillid som
Gud har skjænket os. Han giver os
Haab. Han skjænker os Glæde og Fred,
og hvor mørke Udsigterne end synes at
være, saa giver dog disse Følelser sig
tilkjende, naar vi lever som vi bør.
Have I nogenstinde følt andet end Glæde
og Fred, naar I vare under den Hellig-

aands Fndshydelse? Nej! — Jeg veed at I kunde ikke have nogen anden Følelse. Jeg veed at naar en Person er under den Helligaands Vejledning, da har han Haab, Glæde og Fred, og føler at Gud er med ham, at hellige Væsener ere ved hans Side, og at han skal sejre om han kun vil gjøre Herrens Vilje. Omstændigheder kunde muligvis undertiden være anderledes end hvad vi ønske, eller som vi kunde ønske, eller som vi skulde ordne det, om vi havde Magt dertil; men ved at sætte vor Forhaabning til Gud, ja vil han styre Omstændighederne til vort Bedste, og tilvejebringe et saadant Resultat, som vil forherlige hans Navn og medbringe Frelse for hans Folk.

Jeg beder Eder derfor mine Brødre og Søstre, at søge Kraft fra Herren. Det er for nærværende en god Tid for Zion. Jeg har aldrig i min Erfaring i denne Kirke seet en bedre Tid. Jeg har aldrig seet en Tid, efter min Opfattelse, at vi havde større Grund til at ofre Takksigelse til Herren, end vi nu have. Omend vi maa døje Besværligheder, Prøvelser og Sorger, saa lad os dog betragte disse fra Gud, og ikke blive nedtrykte i vort Sind, eller tænke at vi ere forladte og forglemte. Lad

aldrig en saadan Følelse trænge ind i Eders Hjerter; men, som jeg sagde, lad os søge Kraft hos Herren. Lad os erindre hvor mange, mange Gange han har befriet os. Han har endnu aldrig været døv for vore Bønner. Han har endnu aldrig tilbageholdt sin Hjælp. Han har altid aabnet en Udvej for os. Han har altid tildelt os rigeligt af sin Aand, naar vi have søgt efter den. Have I nogensinde anraabt ham i Centrum, uden at han har hørt Eder og besvaret Eders Bønner samt udgydt sine Betsignelser og fyldt Eder med sin Helligaand? Aldrig har en trofast Mand eller Kvinde, henvendt sig til ham og udgydt sit Hjertes Følelse, uden at han har kommet til deres Hjælp og Befrielse samt stænket dem Fred og Glæde. Han har lettet deres Byrder og har givet dem Alt som deres Hjerter kunde ønske sig.

Brødre og Søstre! Lad os fremdeles sætte vor Tillid til Gud, og jeg kan bevidne for Eder at om I det gjør, saa vil han føre Eder fremad, indtil at I have naaet tilbage til ham og i hans Nærhed ere blevne kronede med Gæde ved hans højre Side, hvilket er min Bøn for Eder Alle i Jesu Kristi Navn. Amen.

— Forældre burde altid være meget forsigtige, ikke at tugte sine Børn medens de selv ere ophidsede. Der findes visse saadant som retfærdig Brede, der øjeblikkelig straffer en Forbrudelse, men Forældre burde aldrig i Brede tugte sine Børn. Om de gjør det, saa er det til stor Skade istedetfor Nytte. Lad det ulydige Barn vente indtil Bredden er gaaet over og lad det saa forstaa at det gjør Forældrene ondt, at være nødsagede til at straffe det, men at det er nødvendigt for Barnets eget Vel.

Den 15de Marts 1890.

Nogle Raad angaaende Emigrationen.

Efterjom Tiden nærmer sig, at en ny Emigrations-Saison vil begynde, saa anse vi det som vor Pligt, herved at meddele nogle Raad og Forskrifter som vi ved vor Erfaring har fundet nødvendige at efterkomme for at undgaa Besvær og mange Ubehageligheder, som ellers ofte paa Grund af Ubetænksomhed eller Uforstandighed let kunne opstaa og haaber at Præstedømmet vil staa de Hellige bi i Raad og Daad.

Navnelister m. m.

For at Konferencepræsidenterne maa kunne blive i Stand til i rette Tid at indsende Navnelisterne til dette Kontor, hvilke maa være her mindst 2 Dage før Emigrationens Afgang, saa bør alle som agte at emigrere, ufortøvet underrette sine respektive Forstandere derom, og til dem indsende fuldstændig Opgave over Navn, Alder, Stilling og Bestemmelsessted. Om det er Noget, som ikke kan forene sig med de Helliges Selskab til Kjøbenhavn, saa kunne de skrive direkte til dette Kontor, og samtidig give Oplysning om, naar de agte at ankomme, samt opgive Navnet paa det Dampskib, som de forvente at rejse med og fra hvilket Sted de tiltræde Rejsen. For de, som ankomme hertil pr. Sernbane er ogsaa de samme Forholdsregler nødvendige. Alle saadanne Personer maa være i Kjøbenhavn senest om Morgenen paa Afgangsdagen.

Angaaende Bagage.

Meget store Kufferter eller Kister ere særdeles upraktiske og man bør derfor, saa meget som muligt undgaa at benytte saadanne. Det er under alle Omstændigheder bedre at have to, eller flere, mindre Kufferter, end en meget stor, formedelst de ere lettere at behandle ved Ombytninger, som forekommer under Rejsen og derved beforders Expeditionen, og, hvad som for Emigranterne er af endnu større Vigtighed, er at de ikke slaes saa let itu og ere, ved Toldinspektionen i Hull og New York meget lettere at aabne. Alle Kufferter burde være vel lavede og godt ombundne med Reb. Sække ere mest hensigtsmæssige for Sengklæder og lignende. Al Bagage bør være tydelig mærket med Ejerens Navn, saavel som fuldstændigt Navn paa Bestemmelsesstedet. Mange Ubehageligheder er undertiden opstaaet, formedelst dette er blevet forsømt og man rejserer tillige ved en saadan Forsømmelse, at tabe sine Sager. Navn og Adresse paa Kufferter og andre større Rejseeffekter bør være malet med Olfarve; at skrive Adressen paa Papir og sy eller fæste den fast med Søm paa saadanne Sager nytter ikke. Al Bagage som Emigranterne behøve under Rejsen, saasom Sengklæder, Proviantkurve m. m., bør foruden Adressen være mærket: Wanted; men Alt som man ikke nødvendigt behøver undervejs er det bedst at lade komme ned i Lastrummet.

Vi ønske særdeles at paaminde de emigrerende Hellige om at kun 135 Pund Bagage er tilladt paa hver hel Billet og det halve for hvert Barn mellem 5 og

12 Aar. For Børn under 5 Aar er ingen fri Bagage tilladt. Overbægt koster omtrent 30 Ore pr. Pund fra New York til Salt Lake City.

Proviant, Sengklæder m. m.

Proviant erholdes frit under Opholdet i Liverpool og paa Rejsen derfra til New York; men under den øvrige Del af Rejsen maa Emigranterne underholde sig selv. Det fordres for Omkostninger i Kjøbenhavn og for Proviant over Nordsjøen og under Jernbanerejsen i Amerika, omtrent 20 Kroner for hver voksne Person, hvilket Beløb Enhver bør have foruden Billetprisen. Alle Emigranter bør være forsynede med Sengklæder, og tillige med en Tallerken, et lille Spisefad, en Driftekop, Vandflaske, Badstefad (alt af Blik) ligeledes Kniv, Gaffel og Ske; desuden bør medbringes Sæbe og andre nødvendige Toilettegenstande.

Der er en Lov i Amerika, som forbyder alle Umyndige — alle under 16 Aar — at stige iland, om de ikke ere i Følge med sine Forældre eller en lovlig Formyndet, som ansees for at kunne forjøre og opdrage dem. Saa at om, for Eksempel, en Hustru har mindreaarige Børn med sig, agter at rejse, og hendes Mand allerede er i Amerika, maa hun først fra ham erholde et edsvoret Bevis, undertegnet af en Notarius Publicus, hvori alle de af hans Familie, som agte at emigrere, ere navngivne og tillige bevidnet at han er villig og i Stand til at forjøre dem. Det gjælder ogsaa i saadanne Tilfælde, naar at Faderen sender for kun en Del af Familien, om saadanne Medlemmer ere under 16 Aar, og da maa ogsaa den Person navngives som paatager sig at varetage Børnene under Rejsen.

Vi kunne endnu ikke bestemme Emigrationsprisen for den tilstundende Saison, men antage at den vil blive den samme som sidstledne Aar, og muligvis lidt billigere. Vi haabe dog i vort næste Nummer, at kunne give fuldstændig Oplysning om Prisen saavel som Afgangstiden for det første Selskab, hvilket vi nogenlunde sikkert kunne forvente at ville afgaa sidst i April Maaned.

Vi have til Slutning nogle Ord at sige til de som nu med Haab og Længsel vente paa Befrielsens Stund, naar de vil forlade Babylon og komme til Zion, og der forvente at see nyde Herrens Velsignelser. Vær altid i Erindring, at Zion bethyder de „Rene af Hjertet“, og at Enhver, som rejser dertil med den faste Beslutning at tjene Herren, vil finde det at være et velsignet Land. Men de maa berede sig for at lide med Guds Folk om de sluttelig forvente at glædes med dem. De Helliges Tjener søge nu at gjøre Alt i deres Magt for at bringe Guds Folk i Trældom, og det beror paa de Helliges Trofasthed, hvorlænge Herren tillader det trykkende Nag at hvile paa dem. Derfor formane vi Alle, som agte at rejse dertil, at undersøge sit Hjerte om de ere beredte og villige til at tjene Herren i Modgang saavel som i Medgang.

Konferencemøder.

Konferencemøderne ville blive afholdte i følgende Orden:

∫ Norrkøping.....	den 3die og 4de April
∫ Stockholm.....	6te " 7de "
∫ Kristiania.....	12te " 13de "
∫ Kjøbenhavn.....	19de " 20de "
∫ Malmö.....	26de " 27de "
∫ Aalborg.....	3die " 4de Maj
∫ Aarhus.....	10de " 11te "

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Er der en Gud?

(Af A.)

∫ denne, det nittende Aarhundredets oplyste Tidsalder, naar Videnskaben har gjort saa stor Fremgang og der eksisterer et saa stort Antal Religions-samfund, hvilke alle have til Opgave at opløse Menneskene om Gud og om det tilkommende Liv, finde vi iblandt den opvoksende Slægt af alle Klasser, et tiltagende Tvivl om Guds Tilværelse samt om et Liv efter dette, og, som en Følge deraf, en tiltagende Mingeagt for Religion, hvilket leder Menneskene til mere uforhindret at deltage i Verdens „Udspreddelser“ og „Glæder“, og at sluttelig, naar ved overdrevne Udsvævelser eller ved andre Omstændigheder møde Modgang, med egen Haand forkorte Livet.

Det er et sørgeligt Billede, som her fremstiller sig, og sørgeligst formedelst at under de nuværende kristne (?) Forhold og Opfatning om Gud og hans Egenskaber, det ikke kan undgaaes uden at denne Tvivl vil sprede sig, begrundet paa at Kristenhedens Lærdomme ikke stemme overens med Bibelen, ej heller med Fornuften. Man kunde tænke at, det ville være nødvendigt for de evange-

liste Foreninger, som nu udsende Missionærer til Hedningerne, for at vinde Profelyter, istedet derfor vilde virke blandt „Hedningerne“ i sin egen Hjemstavn, hvilke under Navn af Kristne dog fornægte Guds Tilværelse.

Marsagen til denne sørgelige Stilling er, for de Sidste-Dages Hellige, let at fatte, fordi Verden ikke vilde i Apostlernes Tid „fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kilbrer deres Øren, og de vendtes fra Sandheden til Fabler“. Himlen blev tilluffet og Gud aabenbarede sig ikke mere til Jorden. Falske Begreber angaaende Guds Person og Egenskaber opstod og tiltog gennem den lange mørke Bankundigheds Nat, indtil at den evige og almægtige Abrahams, Isaaks og Jakobs Gud, tabtes af Sigte og Menneskene nu istedet derfor tilbede og anraabe et Indbildnings Foster, en Myth, som ikke kan tænkes eller forklares at være i nogen Skikkelse. Er det da forunderligt, at Tvivl opstaar hos dem som benytte den Fornuft, som er medfødt hos dem? Fornuften

Naturen og Videnskaben fremstille sig og protestere mod Muligheden af en saadan Gud.

„Hvorledes kunne vi“, siger En, „erholde Vidnesbyrd om Guds Tilværelse, og erholde Kundskab om den sande og levende Gud“? Naar Paulus holdt sin Forsvarstale paa Areopagen, i Athen, sagde han: „I atheniensiske Mænd! jeg ser, at I i alle Maader ere omhyggelige for Eders Gudsdyrkelse. Thi der jeg gif omkring og betragtede Eders Helligdomme, fandt jeg og et Alter, paa hvilket var skrevet: for en ukjendt Gud. Denne nu, som I ukjendt dyrke, denne forkynder jeg Eder. . . . Dg han har gjort, at al Menneffens Slægt bor paa den ganske Jordens Kredss af et Blod; . . . thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af Eders Digtere have sagt: vi ere jo hans Slægt.“

Ligesom det var med Athenierne, at de offrede til en ukjendt Gud, saa er det ogsaa nu med Menneffeslægten, i visse Henseender. Vi ville nu komme til vort Emne og give nogle Spørgsmaal: Af hvad Aarsag var det at Folket i Athen, hvilke vare Afgudsdyrkere, havde oprejst et Alter til en ukjendt Gud? Hvad er det som inspirerer Hedningen til at tilvirke Guder, til hvilke han beder og anraaber om at erholde visse Velsignelser, og hvilke han saa meget frygter at fortorne? Hvad er det som hos de Kristne indgyde et Begjær, at paa en eller anden Maade dyrke Gud? Svaret bliver: fordi de Alle føle Trang til at anraabe et højere, mægtigere Væsen om Hjælp og Bistand. Hvorfra nedstammer dette Begjær, hos Hedningerne saavel som hos de Kristne, at i Nød og i Særdeleshed naar Livet er i Fare, henvende sine Tanker til et Væsen som vi ikke kjende? Paulus besvarer dette, idet han siger: „vi ere

jo hans Slægt“. Den stille, hvilstende Stemme i Menneffet, som Alle ved en eller anden Tid i Livet erfare, siger os at der er en Gud, eller hvad end Menneffene behage at kalde det Væsen, som Alle — Hedninger, Muhamedanere og Kristne — dyrke, endskjøndt paa forskjellige Maader, fordi deres Samvittighed byder dem at gjøre saaledes. Om Menneffene kunde forstaa dette herlige Forhold paa den rette Maade, saa ville de bedre kunne tjene ham. Dette naturlige Begjær at dyrke Gud er Aandens, eller Barmets Trang efter at nærme sig sin Fader som bor i Himlen. „Vi ere jo hans Slægt“, eller med andre Ord, alle Menneffer bestaa af Aand og Vægeme. og Aanden, hos Hedningerne saavel som hos de Kristne, er udgaet fra Faderen i Himlen, og det er den, som paa en eller anden Maade viser denne Grefrøgt for Gud. I dette medfødte Begjær at dyrke et højere Væsen, hvilket Væsen, grundet paa traditionelle Lærdommers Indflydelse hos forskellige Folkelag, repræsenteres i Afgudsbilleder af Sten, Træ og Metal eller hos de Kristne, som et aandeligt Væsen med eller uden Bestanddele, se vi et Bevis som, for enhver oprigtig tænkende Person, burde være en fuldstændig Overbevisning for, at der findes en evig, udødelig Gud, hvorfra vi ere udgangne, og om vi ere hans Børn saa maa der ogsaa eksistere et Liv efter Døden. Om vi betragte Naturen saa finde vi, at Alt bevidner at der eksisterer en Aarsag for alle Ting, og at alle Ting ere skabte for et vist Øjemed. Ingen turde vove at indvende derimod, endskjøndt vi med vort indskrænkede Begreb ikke kunne forstaa Øjemedet med alle disse Ting i den uendelige Stabelse, saa kunne vi dog drage den Slutning, fra hvad vi forstaa og se med vore Øjne, at Gud har indstiftet Alt for vise og nyttige

Djemed. Videnskaben giver os mere og mere Oplysning i saa Henseende og bekræfter disse Paastande.

Lad os i Korthed undersøge Menneskets Organisation, det Væsen som er det fornemste af alle Guds Skabninger paa Jorden, men hvilket man dog mest forsømmer at lære at kjende. En vis Filosof sagde en Gang: „Menneske, lær at kjende dig selv.“ Om denne Opfordring blev antaget, saa vilde visjelig al Tvivl om Guds Tilværelse snart forsvinde. Naar Barnet fødes, saa bliver det afstaaet fra den Næring som det forud, under dets Udviklings Process, erholdt ved Moderen; det bliver beroende paa naturlig Føde for Livets Ophold, og vi finde hos ethvert Barn et medfødt Begjær efter denne Næring. Naturen har saaledes forordnet det, at naar Legemet behøver Næring da giver Hungeren sig tilkjende, grundet paa visse fysiologiske Love, som vi ikke her vil tage Plads at berøre, og Organerne, saa at sige, telegrafere denne Tilstand til den Del af Hjernen som staar i Forbindelse dermed. Men hvor kan man finde denne Næring? Den findes i Naturen, og Mennesket er tildelt Forstand, ved Jagttagelser og Forskninger, at udbølge det som er mest tjenligt for Legemet, i Forhold til Alder og Omstændigheder, og om det erholder noget, som ikke er for dets Bedste, saa protesterer Nervesystemet derimod ved at tilkjendegive Smerte. Barnet udvikles og om en kort Tid begynder det at vise at Mennesket ikke er født for blot at nyde af Jordens Betsignelser, men at det ogsaa besidder en social Natur, som inspirerer til Venskab og Kjerlighed mod Andre, og som tillige kræver en Gjengjæld af samme for sin egen Lykke. Disse Følelser udbides og tiltage mere og mere hos Mennesket, og er den Grund hvorpaa Hjemmet og

Familjen bliver bygget. Hvorfra kommer disse Følelser og hvorfor eksistere de? Det er maaste ikke nødvendigt at fremhæve nogle Bevis for at de ere naturlige, medfødte, hos Mennesket, og at deres Djemed er at, hvor de vedligeholdes rene, gjøre Menneskene lykkelige i hverandres Selskab, i den store menneskelige Familje, hvorom vi have det store Bud, at vi skulle elske hverandre; men i Særdeleshed finde vi disse Følelser inden den huslige Familje, hvor Børnene elsker sine Forældre og disse paa sin Side elske hverandre, samt søge at gjøre Alt for sine Børns Lykke og fremtidige Vel. Disse Egenstaber ere „medfødte“, som man i Almindelighed udtrykker sig, endstjændt det er vor Anskuelse at de ere en Del af Mandens Egenstaber, og vi finde, at det er saaledes ordnet i Naturen, at disse Følelser kunne blive tilfredsstillende. For at Manden maatte kunne finde et Væsen der var værdig den Kjerlighed, som var nedlagt i hans Natur, saa blev Kvinden skabt, og disse to, ved gjensidig Kjerlighed blev Et. Saa langt som vor Kundskab strækker sig om Mennesket, som et fysiisk og socialt Væsen, finde vi at Alt i Stabelsen er dannet for at svare til dets Behov. I saa Henseende staar Intet tilbage, om blot Menneskene selv ville ordne sine Omstændigheder saaledes som det er bestemt at de skulle gjøre.

Saaledes se vi, at der findes enhver Ting som tilsvare Menneskets fysiske og sociale Livs Behov, saasom Føde i Dyre- og Planteriget, samt Uld og andre Materialier hvoraf Klæder kunne tilvirkes, eller med et Ord Alt, som er nødvendigt for Mennesket som et fysiisk Væsen. Hjemmet og Familien er dannet for at tilfredsstille den sociale Naturs Følelser, som ethvert ufordærvet Menneske er i Besiddelse af, og som

allerede i Barndommen viser sig i den Kjerlighed, som Barnet nærer for Moderen og Moderen for sit Barn, og den som vil paastaa, at en saadan Kjerlighed, som Moderen nærer for sit Barn, ikke er af højere Oprindelse end hvad som tilhører Jorden, den er i Sandhed uimodtagelig for Noget der er Uddelt.

Sluttelig er Mennesket ogsaa at betragte som et moralsk Væsen, hvori det, ligesom i dets intellektuelle Egenheder overgaar Dyret. Ligesom Mennesket er det højeste i Stabelsen, saa er ogsaa den Del af Hjernen, hvor den moralske og intellektuelle Karakter virker, sat som Kronen paa Mennesket, d. v. s. højt oppe, nærmest sin Staber. Se en Person med en høj aaben Pande og en høj Næse, og vi se i ham et Præg af Guddommelighed, en Mand som er ærværdig fordi han selv nærer Udfrygt. Der findes, i den moralske Karakter hos det ufordærvede Menneske, et Begjær efter at være barmhjertig, hjælpsom og ædelmodig, og man finder i Samfundet mange Lejligheder at tilfredsstille dette Begjær. Det virkelige moralske Menneske er sandfærdig og oprigtig, og nyder Glæde og Tilfredsstillelse derved. Det føler ogsaa en Trang til at vise Udfrygt for Alderdommen, ja, i alle Henseender finde vi at der eksisterer Noget, som svarer til Menneskenes rene Tilbøjeligheder, og skulle vi da sluttelig vove at paastaa,

at der ikke eksisterer noget Væsen som kan tilfredsstille eller tilsvare den medfødte Attraa, som vi besidde, at henvende os i Bøn til et højere Væsen, hvorom vi, endskjøndt vi ikke kunne se ham, dog for os selv have et fast Vidnesbyrd at han eksisterer.

Om vi vende os mod Stabelsen og gaa igjennem Videnskabens lange Labyrinth; om vi fordybe os i de uranfægelige geologiske Tidsperioder; om vi vende vort Blik mod den ubegrænsede Stjernehimmel og i Forening med Astronomerne forsøge at udgrunde de Millioner paa Millioner af Planeter som, lig vor Jord, svæve i Verdensrummet; om vi ville tænke os at Jorden kunde smeltes til en flydende Masse og bortdunste til den fineste Æther, hvilket vilde tage mange hundrede Tusind Aar, at ved en ligesaa hurtig Bevægelse, som den med hvilken Jorden nu drejer sig omkring sin Aksel, bringes til en samlet Masse, saa bliver Svaret det samme: „Gud er Ophav dertil“. Overalt, hvor vi vende os, er det skrevet: „Der er en Gud, en levende Gud, en personlig Gud, i hvis Vilje Mennesket er skabt, og til ham føle vi et naturligt Behov at henvende os i Bøn!“ Det er evigt Liv at kjende den sande og levende Gud“. Kan der findes noget højere at stræbe efter end at lære at kjende Gud som vor Fader?“ — „Daaren siger i sit Hjerte: der er ingen Gud“.

— Se dem, som forvende Sandhedens Veje, thi Herren vil gaa i Rette med dem.

— Hør dit Øre og hør de Vises Ord, og sæt dit Hjerte til Guds Kundskab.

Salomon.

Howledes Børn bør opdrages.

Den største Vanskelighed hos de, som have under deres Bestyrelse at opdrage Børn, finder man i den Kjendsgjerning, at de endnu ikke have lært at styre sig selv. Et Barns Opdragelse indbefatter dets fysiske, intellektuelle og religiøse Udvikling, og blot den, som selv er udviklet i disse Egenskaber, er i Stand til med Fremgang at lede Andre.

Det er sørgeligt, men et vel bekendt Factum, at to tredjedele af Menneskeslægten, er kroniske Invalider — sjælden rigtig syge, men aldrig rigtig friske; aldrig i en saadan Tilstand at de uden Smerte kunne udføre det som burde være Tankens og Musklernes naturlige Virksomhed. De foretage kun lidet, men udføre endnu mindre; de erholde i deres Liv blot en lille Del af den Glæde som tilkommer dem. Hvor meget af dette en uriglig Opdragelse i Barndommen har forarsaget tilkommer enhver Fader og Moder at udforske.

Alle Forældre burde have Kundskab om Fysiologi, for at kunne være i Stand til at med Visdom behandle sine Børn fra deres spædeste Alder, og at undervise dem om denne vigtige Kundskab ligesaa snart som de ere gamle nok til at kunne fatte. I Skolen bliver vigtige Grene af Kundskab lærte, men Underretning i Fysiologi gives ikke med den Interesje, som det er Forældrenes Pligt at lægge for Dagen i Hjemmet. Om den nødvendige Kundskab om Fysiologi var givet Børnene, saa vilde der ikke være saa mange nervøse, syge-

lige Personer, som kun er en Byrde til sig selv og til sine Omgivelser. Hvor man finder en „sund Sjæl i et sundt Legeme“ der finder man ogsaa en mærkværdig Kraft. Et Barn som er i Besiddelse af saadanne Egenskaber søger altid at vinde Kundskab. Det søger at vinde den i Forældrenes Samtale. Om Forældrene, formedelst Omstændigheder, som omgav dem i Ungdommen, ikke ere hvad de ønske at deres Børn skulle blive, saa burde de til det yderste anstrenge sig for at overvinde sine Ufuldkommenheder. De ville finde det et vanskeligt Arbejde, og kunne i Virkeligheden aldrig naa til det Standpunkt som de kunde have været om de fra Barndommen havde blevet opdragede dertil; men de kunne dog gjøre meget til at blive et saa passende Selskab for sine Børn, som deres Ønske er at de skulle omgaaes med.

Mere nødvendigt end alt andet er dog den religiøse Undervisning. Kun saa Personer, hvad end deres Hensigter ere, ville med Vilje, eller med sit Samtykke, holde sin Son eller Datter i „Bantundighed om ham, ved hvilken vi leve, røres og have vor Tilværelse“. Men hvorledes kunne Børnene undervises, om Forældrene ikke selv have blevet underviste? „Vær hvad I ønske Eders Børn at blive!“ møder Forældrene under alle Omstændigheder, og først, naar vi have lært at handle i Overensstemmelse med denne vigtige Regel skulle vi ret forstaa at opdrage vore Børn. (Phrenological Journal.)

Dødsfald.

Vi have pr. Telegram modtaget den sørgelige Efterretning at:

Eldste John A. Quist,

Præsident for Gøteborgs Konference,

døde i Wingåker, Sverige, af Mavebetændelse, den 13 dennes. Videre Underretning er endnu ikke kommet os ihænde.

Marie Norseth døde paa Rigshospitalet i Kristiania, den 10de Februar 1890, efter en langvarig Sygdom. Hun var født den 6te Februar 1851, i Tjølding Sogn, Norge, og annammede Evangeliet i April 1885. Hendes Ægtefælle og 7 smaa Børn føle dybt Savnet af den Hensjovede. Hun døde som en trofast Sidste-Dages Hellig, i Haab om en herlig Opstandelse.

Christine Jacobsen døde i Stedsmo, Norge, den 11te Februar 1890. Hun var født i Stedsmo den 15de Maj 1816 og blev døbt i 1867, og døde i fuld Tro paa Evangeliet.

Jens Nielsen døde i Fairview, Sanpete County, Utah, den 4de September 1889. Han var født i Ullerup, Holbæk Amt, Danmark, den 22de September 1817; annammede Evangeliet den 3die November 1857 og emigrerede til Utah i 1875.

Johannes Jacobsen (Korsvolden) døde i Uter, Norge, den 12te Februar 1890. Han var født i Uter 1813; blev døbt i 1858 af Ældste Carl Fjeld. Han var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Haab om en herlig Opstandelse.

Caroline Folkmann, født Andersen, afgik ved Døden, i Plain City, Utah, den 25de Januar 1890. Hun var født den 17de Marts 1838, i Kristianssand, Norge, og døde, som hun havde levet, trofast til alle Evangeliets Principer.

Johanne Jensen døde i Salt Lake City, den 9de Februar 1890. Hun var født i Agersted Sogn, Hjørring Amt, Danmark, den 29de April 1806, annammede Evangeliet i 1878 og emigrerede samme Aar til Utah.

Ane Johansen døde i Pleasant Grove, Utah, den 1ste Januar 1890, efter to Aar og ni Maanedes Sygdeleje. Hun var født i Taars, Hjørring Amt, Danmark, den 1ste Marts 1820 og blev indlemmet i Kirken i 1861; emigrerede til Utah 1862 og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Indhold.

Tale af Præsident George D Cannon	177	Konferencemøder	187
Red. Bem.:		Er der en Gud?	187
Nogle Raad angaaende Emigra-		Hvorledes Børn bør opdrages . .	191
tionen	185	Dødsfald	192

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Borengensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterien).